

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 45360/10
Veljko ĐUZEL
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 7. siječnja 2014. godine u Vijeću u sastavu:

Isabelle Berro-Lefèvre, *predsjednica*,

Khanlar Hajiyev,

Julia Laffranque,

Linos-Alexandre Sicilianos,

Erik Møse,

Ksenija Turković,

Dmitry Dedov, *suci*,

i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

Uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 5. listopada 2010. godine,

Uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koje je podnio podnositelj zahtjeva,

Nakon vijećanja donosi sljedeću odluku:

ČINJENICE

1. Podnositelj, g. Veljko Đuzel je hrvatski državljanin, rođen 1959. godine i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga je zastupala gđa. L. Kušan, odvjetnica iz Ivanić Grada.

2. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Podnositelj je vlasnik hotela D. u Baškoj Vodi, općini u obalnom području Hrvatske, koji je kupio s ciljem da ga adaptira i kasnije komercijalno koristi. Hotel je izgrađen 1962. godine u skladu s građevinskom dozvolom izdanom iste godine te je upisan u zemljišne knjige.

5. U to vrijeme propisi koji su regulirali lokacijske dozvole u Baškoj Vodi bili su Odluka o donošenju Prostornog plana Općine Makarska, Službeni glasnik Općine Makarska, br. 8/85, 10/90, 6/91, 8/91 i 4/92), veće središnje općine iz koje je ustrojena Općina Baška Voda i Odluka o odredbama za provođenje u izgrađenim naseljima na području općine Baška Voda, u daljnjem tekstu „Odluka o odredbama za provođenje“ koju je donijela Općina Baška Voda 1999. godine te je objavljena u Glasniku Općine Baška Voda br. 2/99 dana 21. travnja 1999. U skladu s ovim propisima i mjerodavnim domaćim pravom (vidi stavak 23. u daljnjem tekstu), bilo je potrebno ishoditi lokacijsku dozvolu prije nego što se započne s bilo kakvim izvođenjem radova na građevinama na tom prostoru.

6. Na temelju prethodno navedenih dokumenata prostornog uređenja, vlasnici nekretnina koje se nalaze u susjedstvu hotela podnositelja, ishodili su dana 26. srpnja 2001. i 2. kolovoza 2001. lokacijske dozvole od Ureda državne uprave za prostorno uređenje, komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša u Makarskoj (u daljnjem tekstu: „Ured državne uprave u Makarskoj“) za obnovu i adaptaciju svojih građevina.

7. Dana 16. listopada 2001. podnositelj je Uredu državne uprave u Makarskoj podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole, koju je temeljem mjerodavnih pravnih propisa bilo potrebno ishoditi prije početka radova na adaptaciji. Podnositelj je podnio svu relevantnu dokumentaciju o svojem vlasništvu na hotelu, kao i projekt adaptacije. U svojem projektu podnositelj je naznačio da se hotel sastoji od prizemlja, tri kata i u jednom dijelu dodatnog četvrtog kata, te da on želi izgraditi podrum i potkrovlje i dodatno proširiti četvrti kat.

8. Dana 17. travnja 2003., dok je postupak povodom zahtjeva podnositelja još uvijek bio u tijeku, Ministarstvo zaštite okoliša i prostornog uređenja, u daljnjem tekstu „Ministarstvo“ naredilo je Općini Baška Voda da stavi izvan snage Odluku o odredbama za provođenje nakon što je utvrdilo da je ona donesena protivno mjerodavnom pravu. Ministarstvo je utvrdilo da Odluka o odredbama za provođenje zapravo odražava odredbe sličnog dokumenta Općine Makarska, za koji je Ministarstvo utvrdilo da je protivan mjerodavnom pravu.

9. Dana 9. svibnja 2003. Općina Baška Voda donijela je odluku kojom se stavlja van snage Odluka o odredbama za provođenje i ona je objavljena u Glasniku Općine Baška Voda br. 5/2003.

10. Nakon toga, dana 4. srpnja 2003. Ured državne uprave u Makarskoj odbio je zahtjev podnositelja za izdavanje lokacijske dozvole. Mjerodavni dio rješenja glasi:

„Sukladno članku 34. § 2. Zakona o prostornom uređenju, „Narodne novine“ br. 30/94 i 68/98) lokacijska dozvola je upravni akt koji se izdaje na temelju dokumenata prostornog uređenja te posebnih zakona i propisa donesenih na temelju tih zakona.

S obzirom na to da u ovom trenutku Općina Baška Voda nema mjerodavne dokumente prostornog uređenja, slijedi, u svjetlu svega što je prethodno navedeno, da se lokacijske dozvole za obnovu ili adaptaciju građevina ne mogu izdavati sve do donošenja prostornog plana općine ili nekog odgovarajućeg prostornog plana.“

11. Dana 18. srpnja 2003. podnositelj je podnio žalbu Ministarstvu, ističući da je podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole 16. listopada 2001. i da je uz zahtjev priložio svu potrebnu dokumentaciju, što proizlazi iz činjenice da Ured državne uprave u Makarskoj nije odbio njegov zahtjev kao nepotkrijepljen ili neosnovan. Umjesto toga, njegov je zahtjev odbijen samo zato što Općina Baška Voda nije donijela prostorni plan, pored činjenice da je on podnio svoj zahtjev dok su mjerodavni dokumenti prostornog uređenja još važili. On stoga smatra da se trebalo primijeniti pravo i dokumenti prostornog uređenja koji su važili i bili mjerodavni u vrijeme kada je podnio svoj zahtjev.

12. Dana 11. rujna 2003. Ministarstvo je ukinulo prvostupanjsko rješenje i predmet vratilo na ponovljeni postupak. Uredu državne uprave u Makarskoj dalo je uputu da utvrdi može li se odobriti izdavanje lokacijske dozvole na temelju dokumenata prostornog uređenja koji su doneseni za šire područje.

13. U ponovljenom postupku, dana 18. veljače 2004., Ured državne uprave u Makarskoj ponovno je odbio zahtjev podnositelja. Utvrđeno je da je dokument prostornog uređenja za šire područje, i to Prostorni plan Splitsko-dalmatinske županije, koji je donesen 23. srpnja 2002. i objavljen u Službenom glasniku Splitsko-dalmatinske županije, br. 1/2003, propisao donošenje prostornog plana Općine Baška Voda te da on ne sadrži odredbe na temelju kojih bi se moglo odobriti izdavanje lokacijske dozvole.

14. Dana 19. travnja 2004. podnositelj je podnio žalbu Ministarstvu, navodeći da Ured državne uprave u Makarskoj nije postupio u skladu s uputom Ministarstva od 11. rujna 2003. Smatrao je da se može utvrditi je li moguće izdati lokacijsku dozvolu na temelju prostornog plana koji pokriva čak i šire područje od prostornog plana županije. Istaknuo je da na njega ne bi trebao pasti teret propusta Općine Baška Voda da donese prostorni plan. Također je smatrao da bi se lokacijska dozvola trebala izdati na temelju

dokumenata prostornog uređenja koji su važili u vrijeme kad je podnio svoj zahtjev.

15. Dana 2. svibnja 2004. Ministarstvo je odbilo žalbu podnositelja i potvrdilo prvostupanjsku presudu. Potvrdilo je nalaz Ureda državne uprave u Makarskoj da trenutno ne postoji dokument prostornog uređenja na temelju kojeg bi se moglo odobriti izdavanje lokacijske dozvole za nekretninu koja se nalazi u Baškoj Vodi.

16. Podnositelj je tada, 27. srpnja 2004., podnio tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske, pobijajući odluke upravnih vlasti.

17. Dana 3. srpnja 2008. Upravni sud odbio je tužbu podnositelja. Presudio je da je Prostornim planom Splitsko-dalmatinske županije bila propisana obveza pripreme i donošenja prostornog plana za Općinu Baška Voda, ali da takav plan još nije donesen, te da se stoga ne može odobriti zahtjev podnositelja za izdavanje lokacijske dozvole.

18. Dana 23. listopada 2008. godine podnositelj je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Istaknuo je da je podnio svoj zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole u vrijeme dok su važili dokumenti prostornog uređenja za Općinu Baška Voda. Međutim, upravnim je vlastima bilo potrebno gotovo dvije godine da odluče o njegovom zahtjevu, a u međuvremenu su dokumenti prostornog uređenja stavljeni van snage, a prostorni plan još nije donesen. Stoga, budući da je postojala pravna praznina, upravne vlasti bile su dužne primijeniti pravo i dokumente prostornog uređenja koji su važili u vrijeme kada je podnio svoj zahtjev. Tvrdio je da je to učinilo značajnu štetu njegovim legitimnim interesima i da nije postojao legitimni javni interes koji bi opravdao odbijanje izdavanja lokacijske dozvole, budući da su takve dozvole bile izdavane za niz nekretnina koje su se nalazile u blizini njegova hotela.

19. U međuvremenu je Općina Baška Voda nastavila s donošenjem prostornog plana. Prvo je pokrenula javnu raspravu u kojoj su različiti stručnjaci, javni službenici i zainteresirani građani mogli iznijeti sva svoja očitovanja, prijedloge i primjedbe. Izvršne vlasti Općine nakon toga su prihvatile ili odbile prijedloge i primjedbe te su izradile prijedlog prostornog plana. Prijedlog prostornog plana nakon toga je podnijen na odobrenje Ministarstvu, nadležnim vlastima Splitsko-dalmatinske županije, Državnoj upravi za zaštitu prirode, Ministarstvu kulture, Ministarstvu obrane, komunalnim službama za opskrbu vodom, Ministarstvu poljoprivrede, ribarstva i ruralnog razvoja, Ministarstvu regionalnog razvoja i nadležnim lučkim vlastima. Tek nakon što su prikupljene sve suglasnosti, konačni prijedlog prostornog plana podnijen je Općinskom vijeću Općine Baška Voda koji ga je donio 2. travnja 2009. (Glasnik Općine Baška Voda br. 4/2009).

20. Nakon donošenja prostornog plana podnositelj nije podnio novi zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole.

21. Dana 18. ožujka 2010. godine Ustavni sud Republike Hrvatske proglasio je ustavnu tužbu podnositelja nedopuštenom zbog njezine očite neosnovanosti. Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske dostavljena je punomoćnici podnositelja dana 28. travnja 2010.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

1. Ustav Republike Hrvatske

22. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 56/1990, 135/1997, 8/1998 (pročišćeni tekst), 113/2000, 124/2000 (pročišćeni tekst), 28/2001, 41/2001 (pročišćeni tekst), 55/2001 (ispravak), 76/2010 i 85/2010) glase kako slijedi:

Članak 48.

„Jamči se pravo vlasništva ...“

2. Mjerodavni pravni propisi koji reguliraju prostorno uređenje

23. Mjerodavne odredbe Zakona o prostornom uređenju („Narodne novine“ br. 30/1994, 68/1998, 61/2000, 32/2002 i 100/2004) glase:

Članak 24.

„(1) Prostorni plan donosi općinsko, odnosno gradsko vijeće, po pribavljenoj suglasnosti državnog ureda uprave o njegovoj usklađenosti sa prostornim planom županije ...“

Članak 34.

„(1) Svaki zahvat u prostoru provodi se u skladu s dokumentima prostornog uređenja, posebnim propisima i lokacijskom dozvolom.“

(2) Lokacijska dozvola je upravni akt koji se izdaje na temelju dokumenta prostornog uređenja te posebnih zakona i propisa donesenih na osnovi tih zakona ...“

Članak 47.

„Inspekcijski nadzor nad općim i pojedinačnim aktima, uvjete i način rada nadziranih pravnih i fizičkih osoba te poduzimanje mjera određenih ovim Zakonom provodi inspekcija Ministarstva [zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva].“

Članak 49.

„(1) Inspektor će jedinici lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave rješenjem narediti otklanjanje nepravilnosti i/ili nezakonitosti u Izvješću, odnosno Programu mjera [prostornog uređenja], koju utvrdi u inspekcijskom nadzoru.

(2) Ako jedinica lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave ne postupi po rješenju iz stavka 1. ovoga članka, Ministarstvo će po prijedlogu inspektora ukinuti Izvješće, odnosno Program mjera [prostornog uređenja].”

24. Zakon o prostornom uređenju, donesen 14. travnja 1994. („Narodne novine“, br. 30/1994), u članku 57., propisivao je da prostorni planovi općina doneseni u skladu s propisima koji su važili do stupanja na snagu toga Zakona, ostaju na snazi do donošenja dokumenata prostornog uređenja prema tom Zakonu, a najduže 5 godina od dana stupanja na snagu toga Zakona. Ovaj je rok istekao 23. travnja 1999.

25. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o prostornom uređenju od 20. svibnja 1998., „Narodne novine“ br. 68/1998 u članku 52. produljio je rok za donošenje prostornih planova općina do 31. prosinca 2000.

26. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o prostornom uređenju od 1. srpnja 2000., „Narodne novine“ br. 61/2000 u članku 3. produljio je rok za donošenje prostornih planova općina do 30. ožujka 2002.

27. Članak 37. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prostornom uređenju od 28. srpnja 2004., „Narodne novine“ br. 100/2004, produljio je rok za donošenje prostornih planova općina do 31. prosinca 2005.

28. Članak 347. Zakona o prostornom uređenju i gradnji od 1. listopada 2007., „Narodne novine“ br. 76/2007, produljio je rok za donošenje prostornih planova općina do 31. prosinca 2007. te je izričito zabranio izdavanje lokacijskih dozvola dok ne postoje mjerodavni dokumenti prostornog uređenja.

PRIGOVORI

29. Podnositelj prigovara temeljem članka 1. Protokola br. 1. da nije bio u mogućnosti obnoviti svoj hotel jer nije mogao ishoditi lokacijsku dozvolu.

30. Također prigovara temeljem članka 14. Konvencije uzetog zajedno s člankom 1. Protokola br. 1 da je bio diskriminiran prilikom pokušaja da ishodi lokacijsku dozvolu u odnosu na svoje susjede kojima su takve dozvole izdavane.

PRAVO

A. Prigovor podnositelja temeljem članka 1. Protokola br. 1.

31. Podnositelj svoj zahtjev temelji na članku 1. Protokola br. 1 koji glasi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

1. Tvrdnje stranaka

32. Podnositelj tvrdi da je kupio hotel D. u Baškoj Vodi s ciljem da ga komercijalno koristi. Hotel je izgrađen 1962. godine i trebao je adaptaciju kako bi se mogao ponovno koristiti u svom punom obimu. Budući da je za obnovu i adaptaciju bila potrebna lokacijska dozvola, domaće vlasti su se nedonošenjem relevantnih dokumenata prostornog uređenja i neizdavanjem lokacijske dozvole, neopravdano umiješale u njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva. Prema mišljenju podnositelja, takvo miješanje nije težilo nikakvom legitimnom cilju, štoviše, može se reći da je u javnom interesu bilo donijeti relevantne dokumente prostornog uređenja, što su domaće vlasti propustile učiniti tijekom dugog vremenskog razdoblja. Ističe da je prostorni plan donesen tek 2009. godine te da nije mogao ishoditi lokacijsku dozvolu kroz razdoblje duže od osam godina, a time nije mogao niti koristiti svoju nekretninu na način na koji je to želio, i to u komercijalne svrhe. Prema njegovom mišljenju, time je na njega stavljen pretjerani i nerazmjerni teret.

33. Vlada navodi da podnositelj nije iskoristio sva dostupna i učinkovita domaća pravna sredstva. Posebice, podnositelj nije podnio tužbu za naknadu štete od države, a u svojoj ustavnoj tužbi nije istaknuo prigovor povrede njegova prava na mirno uživanje vlasništva. Štoviše, podnositelj nije pretrpio nikakvu značajnu štetu jer je u cijelosti mogao koristiti svoj hotel, a lokacijska dozvola se odnosila samo na njegova buduća ulaganja.

34. U svakom slučaju, prema mišljenju Vlade, nije bilo miješanja u pravo podnositelja na mirno uživanje njegova vlasništva. Podnositelj je podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole kako bi mogao izvesti dodatne građevinske radove na svojem hotelu i stoga se ona odnosila na njegovo buduće, a ne postojeće vlasništvo. Podnositelj je podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole u vrijeme kad Općina Baška Voda nije imala važeći prostorni plan, budući da je njezin postojeći prostorni plan Ministarstvo proglasilo ništavim i stoga nije proizvodio pravni učinak. Rješenja domaćih vlasti temeljila su se na mjerodavnom domaćem pravu i

bila su u javnom interesu prostornog planiranja i zaštite vlasništva. Vlada također smatra da na podnositelja nije bio stavljen pretjerani i nerazmjerni teret, jer kroz vrijeme tijekom kojeg nije mogao ishoditi lokacijsku dozvolu, imao je sve mogućnosti u cijelosti koristiti svoju imovinu te je čak oglašavao na internetu da je izvršio neke adaptacije na svojem hotelu. Konačno, nadležne domaće vlasti donijele su prostorni plan i podnositelj je tada mogao podnijeti zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole.

2. Ocjena Suda

35. Sud smatra nepotrebnim odgovoriti na sva očitovanja Vlade, jer su prigovori podnositelja u svakom slučaju nedopušteni zbog sljedećih razloga.

36. Sud ponavlja da članak 1. Protokola br. 1 sadrži tri zasebna pravila. Prvo pravilo, sadržano u prvoj rečenici prvoga stavka, općenite je prirode i proglašava načelo mirnog uživanja vlasništva. Drugo pravilo, sadržano u drugoj rečenici istoga stavka, pokriva oduzimanje vlasništva i uvjetuje ga određenim uvjetima. Treće pravilo, navedeno u drugom stavku, priznaje državama ugovornicama, između ostaloga, pravo na nadzor korištenja imovine u skladu s općim interesom. Ova tri pravila nisu „zasebna“ u smislu da nisu povezana: drugo i treće pravilo odnosi se na posebne slučajeve miješanja u pravo na mirno uživanje vlasništva i stoga se trebaju tumačiti u svjetlu općih načela proglašanih u prvom pravilu te moraju biti u skladu s načelom zakonitosti i težiti legitimnom cilju uz pomoć sredstava koja su u razumnoj mjeri razmjerna cilju koji se želi ostvariti (vidi, između mnogih drugih izvora, predmet *Hellborg protiv Švedske*, br. 47473/99, § 45., 28. veljače 2006.).

37. Sud nalazi da situacija, zbog koje podnositelj prigovara, predstavlja nadzor nad korištenjem imovine, što je potrebno ispitati na temelju drugog stavka članka 1. Protokola br. 1 (vidi predmet *Allan Jacobsson protiv Švedske (br. 1)*, 25. listopada 1989., § 54., Serija A br. 163; i predmet *Hiltunen protiv Finske (odl.)*, br. 30337/96, 28. rujna 1999.).

38. U tom smislu Sud ponavlja da drugi stavak članka 1. Protokola br. 1 omogućuje državama ugovornicama da nadziru korištenje imovine u skladu s općim interesom, donošenjem onih zakona koje smatraju potrebnima za tu svrhu, što znači da mora postojati razumni odnos razmjernosti između korištenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti (vidi predmet *Sporrong i Lönnroth protiv Švedske*, 23. rujna 1982., § 64., Serija A br. 52). U pogledu izbora konkretnih pravnih pravila za provedbu mjere za nadzor nad korištenjem imovine, domaće zakonodavstvo mora imati široku slobodu procjene. S obzirom na svrhu mjera, Sud mora poštivati prosudbu nacionalnog zakonodavstva o tome što je u općem interesu osim ako je takva prosudba očigledno bez razumnog temelja (vidi predmet *Haider protiv Austrije (odl.)*, br. 63413/00, 29. siječnja 2004.).

39. U ovom predmetu Sud primjećuje da se stavljanje izvan snage dokumenata prostornog uređenja Općine Baška Voda, nakon izvršenog

nadzora Ministarstva u travnju 2003. tijekom kojeg su pronađene nepravilnosti kod njihova donošenja, temeljilo na mjerodavnim domaćim zakonskim propisima Zakona o prostornom uređenju (vidi naprijed navedeni stavak 23.). Posljedično, s obzirom na to da je lokacijska dozvola upravni akt koji se može izdati samo na temelju dokumenata prostornog uređenja (vidi stavak 23. u prethodnom tekstu; članak 34. § 1. Zakona o prostornom uređenju), Sud prihvaća da su rješenja upravnih vlasti kojima se odbija zahtjev podnositelja za izdavanje lokacijske dozvole bila u skladu s mjerodavnim domaćim pravom.

40. Sud također smatra da su ova rješenja, kojima se utječe na prostorno uređenje i planiranje, težila legitimnom cilju „u skladu s općim interesom“ u svrhu drugoga stavka članka 1. Protokola br. 1 (vidi predmet *Hellborg*, naprijed citirano, § 48.).

41. Vezano uz razmjernost miješanja, u pogledu čega podnositelj ističe prigovor, Sud primjećuje da je podnositelj propustio potkrijepiti jesu li i u kojoj mjeri promjene u relevantnim dokumentima prostornog uređenja stvarno utjecale na njegove vlasničke interese ili je li vrijednost njegove predmetne nekretnine značajno umanjena, ili je li vlasništvo nad hotelom na bilo koji način postalo neizvjesno (usporedi s predmetom *Moore* protiv Ujedinjenog Kraljevstva (odl.), br. 40425/98, 15. lipnja 1999.; predmet *Hiltunen*, naprijed citirano; i suprotno tome, predmet *Sporrong i Lönnroth*, naprijed citirano, § 63.).

42. Štoviše, iz dostupnih dokaza proizlazi da tijekom cijelog tog razdoblja podnositelj nije bio spriječen u korištenju svoje imovine i mogao je upravljati njome i koristiti je u komercijalne svrhe (usporedi s predmetom *Diaconescu protiv Rumunjske* (odl.), br. 38353/05, § 43., 17. rujna 2013.).

43. Točno je da je podnositelj zbog nepostojanja dokumenata prostornog uređenja kroz značajno razdoblje bio ostavljen u neizvjesnosti u pogledu mogućnosti uređenja svoje nekretnine. Međutim, Sud primjećuje da je postupak donošenja prostornog plana složen i osjetljiv. Tijekom tog postupka općinske su vlasti bile dužne pokrenuti javnu raspravu koja uključuje niz zainteresiranih subjekata, uzeti u obzir njihova očitovanja i prigovore te ishoditi suglasnosti nekoliko ministarstava i nadležnih državnih vlasti. Tek nakon toga Općina je mogla donijeti svoj prostorni plan (vidi stavak 19. u prethodnom tekstu).

44. U svakom slučaju, Sud ne nalazi utvrđenim da je podnositelj stekao bezuvjetno pravo na dobivanje lokacijske dozvole i izvođenje radova na adaptaciji koje je želio izvesti. Nije dokazano da bi tijekom predmetnog razdoblja vlasti bile dužne izdati mu lokacijsku dozvolu, jer se iz pukog postojanja relevantnih dokumenata prostornog uređenja ne može izvesti nikakvo apsolutno pravo na dobivanje lokacijske dozvole (usporedi predmet *Allan Jacobsson*, naprijed citirano, § 60.).

45. Štoviše, nakon što je prostorni plan za Općinu Baška Voda donesen 2. travnja 2009., podnositelj je mogao zatražiti izdavanje lokacijske

dozvole, ali on nikada nije iskoristio tu mogućnost (vidi stavke 19. i 20. u prethodnom tekstu). Stoga bi Sudu bilo nemoguće nagađati zašto podnositelj nije zatražio lokacijsku dozvolu i bi li on dobio takvu dozvolu temeljem dokumenata prostornog uređenja Općine za građevinske radove koje je želio izvesti.

46. Stoga, imajući u vidu prethodno navedeno (vidi naprijed navedene stavke 41.-45.) i slobodu procjene koju država ima temeljem drugog stavka članka 1. Protokola br. 1, Sud nalazi da nije bilo povrede članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju u posebnim okolnostima ovog predmeta.

47. Slijedi da je prigovor podnositelja očigledno neosnovan i da ga treba odbiti u skladu s člankom 35. §§ 3.(a) i 4. Konvencije.

B. Navodna povreda članka 14. Konvencije uzeta zajedno s člankom 1. Protokola br. 1.

48. Vezano uz prigovor podnositelja temeljem članka 14. Konvencije, uzetog zajedno s člankom 1. Protokola br. 1, Sud primjećuje, u svjetlu svojih utvrđenja u pogledu prigovora podnositelja temeljem članka 1. Protokola br. 1 uzetog zasebno (vidi stavke 41.-47. u prethodnom tekstu), da su lokacijske dozvole ostalim vlasnicima nekretnina izdane na temelju pravnih propisa koji su u to vrijeme bili na snazi, što njihovu situaciju čini različitom od one koja je predmet prigovora podnositelja.

49. Stoga Sud odbija prigovor podnositelja kao očigledno neosnovan u skladu s člankom 35. §§ 3.(a) i 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
Tajnik

Isabelle Berro-Lefèvre
Predsjednica